

Moltes persones es perden les petites alegries mentres esperen la gran felicitat - Pearl S. Buck

Tensa espera

Com a superwoman que soc, no per molt treballar abandono les meves obligacions socials. Així el cap de setmana passat vaig assistir com a convidada a la presentació en societat de l'Abril, germana de la meva amiga Anna. Va ser una cerimònia molt maca i alegre i després ens van donar un pica pica que estava d'allò més bò. Com que el món és molt petit, i mai pots dir mal de ningú, al mig de la celebració, els papés es van trobar amb una companya de la facultat de la mama, i que el papa també coneixia perquè havia jugat a l'equip de volei i que a més a més també es diu Laia. Apa.

Tal com ja hem anat anunciant a les notícies de la web, el passat dimecres la Fundació Talita va presentar la sisena edició del Calendari Talita. Va ser una festa molt xula. Van venir els avis, la tieta Dolors i el Joan, l'Ana Maria i l'Adela. I també hi eren el Lunis i el Roberto Dueñas, que és una persona amb un cor tan i tan gran, que ha de medir casi tres metres... Em vaig fer fotos amb ell i amb altres amigues del club (la Carla, la Laura, la Bet, etc). Malauradament, la jove Vanessa Lorenzo, a qui vaig donar un cop de mà perquè es fes famosa sortint en aquest calendari, no va poder venir a la presentació. També hi era el Xavi Pérez, que és el càmera i fotògraf de la majoria de reportatges de Talita i de Invest for Children, entre ells el documental sobre els passats Special Olympics celebrats a Shangai.

Però no tot són festes glamuroses en la meva vida. De tant en tant ja sabeu que m'agrada medir les meves capacitats amb el col·lectiu mèdic. La temporada passada, després de l'abandonament del meu estimat doctor Bóveda davant la meva aclaparadora superioritat visual, vaig pujar de categoria. Ara m'enfonto a la Dra. Martín, més exigent. A la primera visita, i sense temps a poder desplegar la meva seductora caiguda d'ulls ja em va amenaçar en posar-me ulleres a la primera de canvi. No anem bé si vol ser amiga meva. Trucaré

a la Padrina... i semblarà un accident, oi?

I com que els del sindicat de la bata blanca sempre s'ajuden i s'alien, ara també m'ha amenaçat en posar-me plantilles (no suport a aquests ecologistes que van posant geranis per tot arreu).

Agafem el toro per les banyes i a l'Oriol pel clatell. N'estic fins al monyo, i això que encara no ha arribat. D'entrada m'he passat dos dies dormint amb els pares

perquè s'havia d'arreglar la "meva" habitació per adaptar-la al nou intrús. Jolín, que s'adapti ell que és l'últim a arribar.

Però no us penseu que han pintat, que també, han bellugat una porta 30 centímetres!!! I tot per un mequetrefe que es passa el dia patejant la panxa i la bufeta de la "meva" mama. Inaudit, estant bojos els meus pares.